

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., ve věci žalobce **Véska – náš domov, občanské sdružení**, se sídlem Dolany, Véska 34, zastoupeného Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Horní náměstí 365/7, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, za účasti osoby na řízení zúčastněné **Povodí Moravy, s.p.**, se sídlem Brno, Dřevařská 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2012, č.j. KUOK 82158/2012, ve věci stavebního povolení,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba na řízení zúčastněná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání a zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Dolany (dále jen „stavební úřad“) ze dne 18.7.2012, č.j. SP/186/2012, jímž bylo stavebníku IES MORAVIA REAL a.s. vydáno stavební povolení na soubor staveb „*Hotel u sportovního areálu Véska*“.

Žalobce namítal, že:

1) žalovaný nepravdivě uvedl, že „*Stavební úřad OÚ Dolany se ve svém rozhodnutí podanými námitkami zabýval, beze zbytku se s nimi vypořádal a rozhodl o nich*“, avšak stavební úřad k námitkám žalobce vůbec nepřihlédl a věcně je nevypořádal. Uvedené svědčí o tom, že žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu buď vůbec nečetl, nebo záměrně uvádí nepravdivou skutečnost;

2) stavební úřad označil námitky žalobce za nepřipustné s argumentem, že nesměřovaly do ochrany zájmů hájených žalobcem, tedy do ochrany přírody a krajiny, aniž by však povahu námitek blíže zkoumal a vyhodnotil, zda skutečně s ochranou zájmů hájených žalobcem nesouvisí. Jedna ze zásadních námitek žalobce byla nesoulad projektové dokumentace (dále jen „PD“) stavby s územně plánovací dokumentací („ÚPD“). Dle názoru žalobce územní plánování úzce souvisí s ochranou přírody a krajiny, zejména v situaci, kdy se povoluje stavba, která svou podobou vybočuje z charakterové zástavby území. Vzhledem k tomu, že nově povolovaná stavba se nachází na okraji obce v její horní části, může její výška a vzhled mít nesporný vliv na krajinný ráz v obci a jejím okolí. Oba správní orgány však pouze konstatovaly, že námitky, které žalobce v řízení uplatnil, se zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody netýkaly, avšak blíže tento svůj názor neodůvodnily, toliko vyjmenovaly, co je předmětem ochrany přírody podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Již se však nezabývaly tím, zda některou z námitek skutečně pod otázku ochrany přírody a krajiny nelze podřadit. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou proto v uvedeném ohledu nepřezkoumatelná pro nedostatek odůvodnění (viz rozsudek NSS sp. zn. 7 As 2/2009 – 80);

3) správní orgány nesprávně vyhodnotily námitku žalobce týkající se nesouladu PD povolované stavby s ÚPD jako námitku, kterou s odkazem na § 114 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), bylo možno uplatnit toliko v územním řízení. Dle názoru žalobce zákon nepřipouští přihlížení jen k těm námitkám, s nimiž se měl vypořádat stavební úřad v dřívějším procesu s konečnou platností. V případě otázky souladu předložené PD s ÚPD jde však o jinou situaci, neboť § 111 odst. 2 stavebního zákona výslovně požaduje, aby se souladem PD s ÚPD stavební úřad zabýval jak v řízení územním, tak i v řízení o povolení stavby. Tento požadavek je v zákoně zakotven mj. proto, že od odevzdání PD pro územní řízení může záměr doznat změn a je proto potřeba soulad PD s ÚPD opětovně posoudit. Pokud je tedy povinností stavebního úřadu opětovně zkoumat soulad předložené PD s ÚPD, nelze vyloučit právo účastníka ve stavebním řízení nesoulad předložené PD s ÚPD namítat;

4) stavba je v rozporu s ÚPD, neboť není splněna základní podmínka, kterou územní plán pro využití tohoto území požaduje. Dle územního plánu obce Dolany ve znění pozdějších změn (především změny č. 2, která byla přijata v roce 2008 s účinností 18. 12. 2008) je plocha, na níž se předmětná stavba povoluje (v textové části změny č. 2 ÚP obce Dolany označena jako Lokalita II/1), vedena jako „občanská vybavenost“, přičemž konkrétně pro tuto plochu jsou stanoveny následující regulativy (viz str. 9 textové části změny č. 2 ÚP obce Dolany shora): *„Umísťují se zde stavby a zařízení občanské vybavenosti, které zajišťují služby pro obyvatele obce (školství, kultura, sport, správa, služby, obchod, ubytování, stravování). Odstavné plochy pro automobily se musí zřizovat v rámci jednotlivých areálů v kapacitě odpovídající předpokládanému stupni automobilizace.“* Povolovaná stavba (hotel) rozhodně nezajišťuje služby pro obyvatele obce, jak požaduje územně plánovací dokumentace. Územní plán sice v závorce vyjmenovává, o jaké služby jde, a v rámci tohoto výčtu uvádí „ubytování“, nicméně tento výčet je třeba chápat jako upřesnění „služeb pro obyvatele obce“, jimiž v žádném případě nemůže být hotel pro ubytování návštěvníků sportovního areálu, neboť ti nejsou obyvateli obce. Stavba je dále v rozporu s ÚP také v části týkající se zásad prostorové regulace (str. 9 textové části územního plánu obce Dolany), kde je pro Lokalitu II/1 uvedeno: *„přestavba stávajícího zemědělského areálu na areál sloužící vybavenosti obce. Jednotlivé nově vybudované objekty budou respektovat charakter a měřítko stávající okolní zástavby.“* Dle názoru žalobce však charakter a měřítko stávající okolní zástavby nejsou respektovány, neboť v okolí povolované stavby se nacházejí nízkopodlažní rodinné domy o max. 2 nadzemních podlažích, zatímco povolovaný hotel je čtyřpodlažní. Výška hotelu má být 13,20 m, přičemž výška budovy nad terénem západní strany hotelu dosáhne dokonce dle výkresů PD téměř 16 m.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K žalobním bodům uvedl, že:

Ad 1) stavební úřad námitky žalobce věcně nevypořádal, neboť se jednalo o námitky, které mohl žalobce uplatnit v územním řízení a o námitky, který se netýkaly ochrany přírody a krajiny;

Ad 2) námitky žalobce přesahují rozsah námitek, které mohl žalobce jako účastník řízení, jehož účastenství je vymezeno v § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, uplatnit. Žalobce mohl uplatňovat jen námitky směřující k ochraně veřejného zájmu, jímž se žalobce zabývá. Co se rozumí ochranou přírody a krajiny uvádí zákon č. 114/1992 Sb. a žalobce nemůže podávat námitky, které uvedený rámec přesahují;

Ad 3) stavební zákon v § 114 vymezuje v odst. 1 pozitivně okruh námitek, které lze ve stavebním řízení uplatnit, a dále v odst. 2 uplatňuje koncentrační zásadu vůči námitkám, které již mohly být uplatněny v územním řízení a k nimž nemá být v řízení stavebním již přihlášeno. Námitky nesouladu stavby s ÚPD mohly být uplatněny v územním řízení a současně nejde o námitky proti PD, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů. Námitky žalobce se týkají výšky navrhované stavby, jejího vzhledu, skonu a tvaru střechy, tj. jejího umístění, a proto se k nim v souladu s § 114 odst. 2 stavebního zákona nepřihlíží;

Ad 4) ze správního spisu i přiložené dokumentace je zcela zřejmé, že plánovaná stavba je navržena v souladu se zmíněným územním plánem, a to s funkční regulací, limity pro využití území, požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot, požadavky stavebního zákona, prováděcími předpisy, dalšími veřejnými zájmy i s podmínkami územního rozhodnutí, přičemž stavební úřad soulad s územním rozhodnutím řádně posoudil. Nadto námitky vůči nesouladu stavby s ÚPD mohly a měly být vzneseny a řešeny v územním řízení.

Podáním ze dne 29.11.2013 stavební úřad soudu sdělil, že stavba byla dokončena a pro její užívání byl dne 20.11.2013 pod č.j. KS/599/2013 vydán kolaudační souhlas.

Z účastníků správního řízení uplatnil práva osoby na řízení zúčastněné toliko Povodí Moravy s.p., který se však k žalobě nevyjádřil.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez jednání.

Z obsahu spisu soud zjistil, že žalobce uplatnil v předmětném stavebním řízení dne 28.5.2012 písemné námitky. Žalobce namítal, že PD stavby není zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací v tom směru, že výška budovy, tvar a sklon střechy neodpovídají regulativům platného územního plánu. V této souvislosti dále namítal, že souhlas Magistrátu města Olomouce, odboru životního prostředí se zvýšením budovy nad limit povolen územním plánem obce Dolany je irelevantní, neboť stavebník je povinen vyhovět regulativům územního plánu vždy a bez výjimky. Dále žalobce namítal, že byl v územním řízení odkázán se svým požadavkem na vypracování studie o možných vlivech zvýšené prašnosti ve vnějších i vnitřních prostorách mateřské školy a okolních domů do řízení o povolení stavby, proto požaduje, aby byla v této fázi řízení studie skutečně vypracována, a to včetně studie o vlivu provozu na hlavní silnici, který má negativní vliv na množství poléťavého prachu. Dále žalobce požadoval vypracování studie o vlivu zvýšené hlučnosti a možného nadlimitního přenosu vibrací na osoby uvnitř i v chráněném venkovním prostoru mateřské školy. Konečně namítal zastaralost použité dopravní studie a nutnost opatřit studii novou.

Stavební úřad v rozhodnutí ze dne 18.7.2012 na str. 6 ocitoval námitky žalobce, tyto zamítl a následně na str. 9 zamítavý výrok odůvodnil. Stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí zdůraznil, že žalobce je ekologickým občanským sdružením, jehož postavení ve stavebním řízení je limitováno zájmy, které je takové sdružení ve stavebním řízení oprávněno hájit, tj. ochrana přírody a krajiny ve smyslu § 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, jenž ocitoval. Uvedl, že s ohledem na citované ustanovení je zřejmé, že ochrana obyvatel přilehlých nemovitostí a uživatelů mateřské školy před prachem, hlukem a vibracemi, stejně jako požadavek vypracování dopravní studie jde nad rámec oprávnění daného občanského sdružení. Ekologické občanské sdružení není dle závěru stavebního úřadu univerzálním dohlížitelem nad zákonností stavebního řízení. K námitce rozporu PD stavebníka s ÚPD stavební úřad uvedl, že soulad stavby s ÚPD byl již předmětem územního řízení. Dále uvedl, že navržená stavba je v souladu s územním rozhodnutím o umístění stavby. Dále připomněl, že o souladu stavby s ÚPD rozhoduje stavební úřad, nikoli orgán ochrany přírody a krajiny. Uvedenou námitku proto stavební úřad posoudil jako nepřipustnou, a to jednak z důvodu, že žalobce mohl a měl tuto námitku uplatnit již v územním řízení, a dále z důvodu, že se jedná o námitku nesměřující do ochrany přírody a krajiny. Stavební úřad závěrem uvedl, že z popsanych důvodů se námitkami žalobce věcně nezabýval.

V odvolání proti uvedenému rozhodnutí stavebního úřadu žalobce doslovně zopakoval námitky ze dne 28.5.2012. Dále uvedl, že stavební úřad i v řízení o povolení stavby v souladu s § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona zkoumá, zda je PD stavby v souladu s ÚPD, což však v projednávané věci zjevně nenastalo, neboť stavební úřad se zjevně spokojil toliko s vyjádřením Magistrátu města Olomouce, který vyjádřil souhlas se zvýšením stavby nad limit povolený územním plánem obce Dolany. Žalobce však v územním řízení namítal toliko nadlimitní výšku budovy, zatímco v řízení o povolení stavby namítal nově také další nesoulad s územním plánem obce, a to tvar a sklon střechy, vzhled stavby a počet podlaží, stejně jako skutečnost, že stavba nebude v rozporu s regulativem územního plánu sloužit občanům obce. Těmito novými námitkami ve vztahu k ÚPD se stavební úřad nezabýval. Dále namítal, že stanovami vymezená činnost žalobce zahrnuje ochranu přírody, vod a veřejného zdraví, přesto stavební úřad námitky týkající se těchto zájmů zamítl, stejně jako vypracování žalobcem požadovaných studií. Ochrana prostředí a zdraví dětí v mateřské škole a obyvatel obce dle žalobce spadá pod § 9 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, dle něhož ochrana životního prostředí zahrnuje i činnosti, jimiž se předchází znečišťování nebo poškozování životního prostředí. Požadoval proto dle § 19 zákona o životním prostředí přezkoumání oprávněnosti stavebního úřadu vydat územní rozhodnutí i stavební povolení bez řádného předchozího přezkoumání situace a vypracování studií dle § 18 zákona o životním prostředí. Námitka neaktuálnosti dopravní studie byla rovněž zamítnuta, ačkoli studie vycházela z údajů z roku 2005. Ačkoli stavební úřad při jednání v rámci územního řízení ústně prohlásil, že žalobcem požadované studie budou vypracovány během řízení stavebního, nestalo se tak. Dále žalobce namítal řadu dílčích formulačních nejasností a zjevných nesprávností v textu stavebního povolení. Dále žalobce uvedl, že si je vědom skutečnosti, že nesoulad stavebního záměru s ÚPD byl již předmětem posouzení v územním řízení, avšak jeho výtky v tomto směru byly bezvýsledné. Z uvedeného důvodu napadl vydané územní rozhodnutí správní žalobou. Žalobci proto nezbývá, než tvrdit rozpor s ÚPD i ve stavebním řízení s tím, že stavební úřad je povinen postupem dle § 111 odst. 3 stavebního zákona vyzvat stavebníka k odstranění uvedených nedostatků. Zásadní rozpor s územním plánem obce žalobce spatřuje v tom, že povolovaná stavba nemá status občanské vybavenosti, tj. v rozporu s územním plánem nejde o stavbu zajišťující služby pro obyvatele obce. Podle § 111 odst. 2 stavebního zákona je stavební úřad povinen ověřit rovněž účinky budoucího užívání stavby, tj. např. i vliv zvýšené dopravy hotelových hostů na okolí. Za tímto účelem byl stavební úřad povinen po žadateli požadovat žalobcem navrhované studie.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 26.9.2012 nejprve dovodil, že žalobce je osobou oprávněnou k podání odvolání, jejíž legitimace vyplývá z § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, který je lex specialis k § 109 stavebního zákona. Dále žalovaný konstatoval, že odvoláním napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, shledal souladnými se zákonem. Dále žalovaný popsal, na jakých plochách je povolovaná stavba umísťována z hlediska územního plánu obce Véska, konstatoval, že se bude jednat o areál sloužící vybavenosti obce, který bude současně respektovat charakter a měřítko stávající zástavby, přičemž odkázal na vydané územní rozhodnutí, v němž stavební úřad soulad umísťované stavby s územním plánem obce Véska posoudil. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že stavební úřad se námitkami žalobce zabýval, beze zbytku se s nimi vypořádal a rozhodl o nich. Se stanoviskem stavebního úřadu k těmto námitkám se žalovaný ztotožnil. Dále zdůraznil, že žalobce, jakožto občanské sdružení, které je účastníkem

stavebního řízení dle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, může uplatňovat námitky pouze tehdy, je-li projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního předpisu zabývá, v daném případě zájem na ochraně přírody a krajiny. Pojem ochrana přírody a krajiny je vymezen v § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny tak, že se jedná o vymezenou péči státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péči o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny. Námitky uplatněné žalobcem však uvedený rozsah přesahují, proto k nim žalovaný nepřihlédl.

Podle § 111 odst. 1 stavebního zákona (ve znění účinném do 31.12.2012) stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda

a) projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu,

b) projektová dokumentace je úplná, přehledná, byla zpracována oprávněnou osobou¹⁴⁾ a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu,

c) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem,

d) předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány.

Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.

Podle odst. 2 téhož ustanovení k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.

Soud předně uvádí, že důvodnost žalobního bodu 1) je vyvrácena obsahem shora citovaného rozhodnutí stavebního úřadu, z něž vyplývá, že stavební úřad rozhodl (zamítavě) o všech námitkách žalobce, přičemž své rozhodnutí o jednotlivých námitkách vždy alespoň stručně odůvodnil. Žalobce se nemýlí v tom, že stavební úřad nevypořádal jeho námitky věcně, což ostatně ani stavební úřad netvrdil, avšak stavební úřad uvedl, z jakých formálních důvodů tu kterou námitku žalobce zamítá. Pouhá skutečnost, že se stavební úřad nevypořádal s námitkami žalobce způsobem, který žalobce očekával, není vadou řízení.

Rozsudkem ze dne 18. 9. 2014, č.j. 22 A 26/2012-91 krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2011, č.j. KUOK/134011/2011, jímž byla stavba předmětného hotelu umístěna. Důvodem pro zrušení územního rozhodnutí byla skutečnost, že rozhodnutí žalovaného trpělo řadou vad a dílčích nedostatků v odůvodnění, způsobujících jeho nepřezkoumatelnost. Krajský soud mimo jiné vytkl žalovanému, že jeho rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí stavebního úřadu jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů v tom směru, že stavební úřad v územním rozhodnutí jen stroze konstatoval, že námitky týkající se postavení jímky na odvádění odpadu, vytížení příjezdové komunikace a prašnosti v okolí této komunikace,

nesměřují k ochraně zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny, aniž by důvod tohoto „nesměřování“ podepřel alespoň elementární úvahou.

Soud v uvedeném rozsudku dále uvedl, že nejde-li o námitky, u nichž lze souvislost s ochrany přírody a krajiny jednoznačně vyloučit, je stavební úřad povinen uvést, proč ta která námitka se zájmy, jež je dané občanské sdružení oprávněno hájit, nesouvisí, přičemž pouhé konstatování nepřipustnosti námitek spojené s citací předmětu právní úpravy zákona o ochraně přírody a krajiny, je toliko formálním vypořádáním se s námitkami (viz shodně rozsudek NSS sp. zn. 7 As 2/2009, publikovaný pod č. 2061/2010 Sb. NSS). Krajský soud proto v uvedeném směru shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V případě nyní přezkoumávaného rozhodnutí je však situace odlišná.

Stavební úřad námitky žalobce prakticky rozdělil do dvou skupin. Nejprve se zabýval skupinou námitek, resp. požadavků žalobce na vypracování studií o možných vlivech zvýšené prašnosti ve vnějších i vnitřních prostorách mateřské školy a okolních domů, studie o vlivu provozu na hlavní silnici, který má negativní vliv na množství polévatého prachu, studie o vlivu zvýšené hlučnosti a možného nadlimitního přenosu vibrací na osoby uvnitř i v chráněném venkovním prostoru mateřské školy a studie dopravní. Stavební úřad poté označil za zřejmé, že ochrana obyvatel přilehlých nemovitostí a uživatelů mateřské školy před prachem, hlukem a vibracemi, stejně jako požadavek vypracování dopravní studie jde nad rámec oprávnění daného občanského sdružení, tj. nad rámec stavebním úřadem citovaného § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný se s uvedeným závěrem ztotožnil.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů žalobcem vytýkanou nepřezkoumatelností netrpí. Stavební úřad totiž svůj závěr o tom, že předmětné námitky žalobce nesměřují k ochraně přírody a krajiny, podpořil jasnou úvahou o tom, že se jedná o námitky směřující k ochraně osob přilehlých nemovitostí, nikoli k ochraně přírody a krajiny ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. Uvedený závěr považuje soud nejen za zcela srozumitelný, ale i věcně správný, neboť ochranu přírody a krajiny nelze dle názoru soudu pojímat tak široce, jak o to usiluje žalobce, nýbrž toliko skrze pojmové vymezení § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Otázky prašnosti, hlučnosti, vibrací, či nárůstu dopravy a vlivu těchto na občany obce, resp. jejich vymezenou skupinu nelze dle názoru soudu podřadit pod *„péči o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péči o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péči o vzhled a přístupnost krajiny“* ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Uvedené námitky žalobce směřovaly spíše do oblasti ochrany zdraví osob. Hájení zájmu na ochraně zdraví osob však ve stavebním řízení přísluší dotčenému orgánu státní správy (který v řízení vystupoval) a pochopitelně i dotčeným vlastníkům okolních nemovitostí, nikoli již občanským sdružením, která, ač by ochranu zdraví osob mohla mít jako předmět své činnosti ve stanovách, nejsou zvláštním zákonem zmocněna k ochraně uvedeného zájmu vystupovat v postavení účastníka stavebního řízení.

Samostatně se poté stavební úřad věnoval námitce nesouladu PD s ÚPD (výška stavby, tvar a sklon střechy, vzhled stavby, počet podlaží a funkční určení stavby), kterou zamítl s tím, že posuzování souladu stavby s územním plánem je,

a v posuzovaném případě rovněž bylo, již náplní řízení územního, v němž byl stavební záměr posouzen jako souladný s územním plánem obce Véska.

Stavební úřad a rovněž žalovaný, který se se závěry stavebního úřadu opět ztotožnil, dle názoru soudu přílehavě aplikovaly na uvedenou námitku žalobce zásadu koncentrace, specifikovanou v § 114 odst. 2 stavebního zákona, tudíž ani vypořádání této námítky žalobce nelze považovat za nepřezkoumatelné.

V žalobním bodu 3) žalobce konfrontuje (výše citovaná) ustanovení § 111 odst. 2 a § 114 odst. 2 stavebního zákona. Dospívá přitom k závěru, že bylo povinností stavebního úřadu, resp. žalovaného se věcně zabývat námitkami ohledně nesouladu stavby s regulativy územního plánu obce Véska, neboť § 111 odst. 2 stavebního zákona ukládá stavebnímu úřadu v řízení o povolení stavby povinnost zabývat se souladem stavby s ÚPD opětovně, tj. přestože posouzení totožné otázky bylo již předmětem řízení územního.

Žalobcův výklad citovaných ustanovení však krajský soud nepovažuje za správný. Ustanovení § 111 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 sice ukládá stavebnímu úřadu v řízení o povolení stavby posoudit soulad PD stavby s ÚPD, nicméně s ohledem na relativní samostatnost jednotlivých fází stavebního řízení, má soud za to, že nelze uvedené ustanovení vykládat tak, že by bylo v pravomoci stavebního úřadu při nezměněném stavu PD i ÚPD revidovat (obvykle vlastní) předchozí závěr o jejich souladnosti, vyslovený a odůvodněný již v rozhodnutí o umístění stavby. Krajský soud proto § 111 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 vykládá tak, že souladností PD s ÚPD je stavební úřad povinen se zabývat toliko v případech, kdy stavebnímu řízení územní řízení vůbec nepředcházelo, a tudíž stavební záměr nebyl s ÚPD dosud konfrontován, popř. tam, kde došlo v projektové dokumentaci k takovým změnám, které mohou mít vliv na (ne)souladnost stavby s ÚPD. Soudu zastávanému názoru přisvědčuje též aktuální text § 111 odst. 2 stavebního zákona. Zákonem č. 350/2012 Sb. byl totiž § 111 odst. 2 stavebního zákona s účinností od 1.1.2013 novelizován tak, že stavebnímu úřadu je uloženo ověřit, zda je PD zpracována v souladu s ÚPD toliko v případech, kdy ve věci nebylo vydáno územní rozhodnutí, nebo při schvalování stavebních úprav (jimž rovněž nepředchází územní řízení).

S ohledem na shora uvedené stavební úřad i žalovaný postupovali správně, pokud se námitkami žalobce stran nesouladu stavebního záměru s územním plánem obce Véska dle § 114 odst. 2 stavebního zákona věcně nezabývali. Žalobní body 3) a 4) jsou tudíž neopodstatněné, neboť námitky týkající se porušení výškového regulativu, narušení krajinného rázu atypickou stavbou a porušení funkčního regulativu územního plánu obce Véska, žalobce mohl uplatnit a uplatnil již v řízení územním.

Jelikož stavební úřad i žalovaný rozhodovali v době, kdy zde existovalo pravomocné územní rozhodnutí, nadto potvrzené žalovaným jako odvolacím orgánem, vycházely správní orgány z presumpce jeho správnosti. Následné zrušení územního rozhodnutí soudem nemůže na správnosti jejich postupu ničeho změnit.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného

rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s.ř.s., podle nějž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však v řízení osobám na řízení zúčastněným žádné povinnosti neukládal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 16. října 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu